

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: a) E. M.
b) L. M.
doručovací adresa: X
státní příslušnost: Turecká republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. září 2021, č. j. OAM-695/ZA-ZA11-ZA03-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně jménem svým a jménem svého nezletilého syna napadl žalobou včas podanou žalobou rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační

politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 1. 9. 2021, č. j. OAM-695/ZA-ZA11-ZA03-2020, kterým jí a jejímu synovi správní orgán neudělil mezinárodní ochranu a rozhodl tak, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu se neuděluje ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Úvodem žalobkyně sdělila, že dne 7. 10. 2020 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto žalovaným tak, že žádosti nebylo vyhověno.
3. Žalobkyně namítá, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zákonná ustanovení, a to § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen jako „správní řád“) tím, že nezjistil stav věci v dostatečné míře bez důvodných pochybností v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Ve vazbě na to žalobkyně tvrdí, že žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 50 správního řádu. Také v neudělení mezinárodní ochrany spatřuje porušení § 12, 13, 14, 14a zákona o azylu. Dále má žalobkyně za to, že žalovaný neprovedl potřebné důkazy a úvahy, které ho vedly k vydání rozhodnutí dle § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Zároveň žalobce poukazuje na princip non-refoulement zakotvený v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a na čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalobkyně je přesvědčena, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12-14a zákona o azylu sdělila správnímu orgánu prostřednictvím své výpovědi a doložila listinnými důkazy. Žalovaný v návaznosti na to nezjistil řádně skutkový stav věci a nedostatečně se zabýval zprávami o zemi původu a nesprávně tak posoudil existenci a závažnost důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Ve své výpovědi žalobkyně uvedla, že problémy v zemi původu jí a její rodině způsobuje jistý politik za politickou stranu, pan M. K. G., který vlastní pozemek, na němž byl postaven dům otce žalobkyně. Tento politický činitel zosnoval vpád útočníků do domu ve snaze vyhnat žalobkyni a její rodinu z domu. Nátlak na žalobkyni ze strany politické osoby zesílil poté, co se rozhodla problém řešit s pomocí tamních státních orgánů podáním trestního oznámení, přičemž následně byla žalobkyně nucena zmíněným politikem vzít trestní oznámení zpět, a to ze strachu o zdraví svého. Rodina žalobkyně nakonec dům prodala třetí osobě, přesto výhrůžné jednání politické osoby neustalo.
6. Žalobkyně namítá, že při návratu do země původu jí hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu, neboť bude při návratu vystavena nebezpečí zavraždění, mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení a vycestování by znamenalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. V Turecku by totiž žalobkyně a její syn byli vystaveni dalším útokům a pronásledování.
7. V daném případě by vycestování rovněž nebylo v nejlepším zájmu dítěte s ohledem na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ochrana integrity rodiny a zájmů dítěte je zakotvena v komunitárním právu, např. směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu. Žalobkyně vyzdvihuje důležitost zásady

sjednocení rodiny s odkazem na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků a dokument Uprchlíkové děti: Směrnice pro ochranu a péči. Ve vazbě na to žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57 a na Směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, která dle názoru žalobkyně vychází z názoru, že opatření týkající se sloučení rodiny by měla být přijata ve shodě se závazkem chránit rodinu a respektovat rodinný život.

8. Žalobkyně má za to, že splňuje podmínku pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Odkazuje přitom na čl. 23 výše zmíněné směrnice a preambuli, jejíž bod 18 a 19 cituje. Ve správním řízení žalobkyně uvedla, že manžel a otec jejího dítěte pobývá v Dánsku, kde žalobkyně mínila podat žádost o azyl, aby mohli společně vést rodinný život. Žalovaný tak činil v rozporu se smyslem komunitárního práva, když nepodrobil věcnému zkoumání nárok na udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně si je vědoma, že dle § 13 zákona o azylu lze udělit mezinárodní ochranu rodinným příslušníkům, jimž byla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, nicméně nelze aplikovat vnitrostátní úpravu v případě, kdy je taková aplikace v rozporu s komunitárním právem. Manžel je azylant v Dánsku, tudíž je nutné na něj pohlížet jako na rodinného příslušníka dle § 13 zákona o azylu. Tím se měl správní orgán zabývat a dále měl žalobkyni poučit o možnosti podat žádost dle § čl. 9 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen jako „dublinkské nařízení“), z nějž žalobkyně cituje následující: *„Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.“* V současnosti, kdy je již vydáno rozhodnutí žalovaného, nemůže této možnosti žalobkyně využít.
9. Žalobkyně se domnívá, že z důvodu pronásledování a příslušnosti k určité sociální skupině – rodině, má nárok na udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu a žalovaný pochybil, neboť neshledal tyto důvody pro udělení azylu důvodné. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012-45, ze kterého cituje: *„Určitou sociální skupinou ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být také rodina žadatele o mezinárodní ochranu [čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany].“* Dále žalobkyně odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. 30 Az 37/2018-73.
10. Žalobkyně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47 a ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47 a namítá, že žalovaný stroze vyloučil ohrožení žalobkyně a jejího syna s ohledem na skutečnost, že ohrožen může být maximálně její otec. Žalobkyně má ovšem odůvodněný strach, že fyzickým útokům bude v zemi původu čelit i ona, jakožto členka rodiny.
11. K problematice možnosti domoci se ochrany domovského státu žalobkyně uvádí, že žalovaný nevěnoval pozornost postavení osoby vlivného politika a neobstaral si žádné materiály vztahující se k tvrzení žalobkyně, např. zprávu o korupci v zemi původu, o

provázanosti policejních složek s vlivnými politiky a další podklady, kterými by mohl vyvrátit tvrzení žalobkyně o tom, že v zemi původu jí nemůže být poskytnuta pomoc. Žalobkyně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100 a má za to, že pokud je žadatel příslušníkem menšiny diskriminované státními orgány, pak po něm nelze žádat, aby se obracel na státní orgány s žádostí o pomoc a tím méně, aby využil všechny možné dostupné prostředky. Žalovaný přitom nezohlednil, že žalobkyně je příslušnicí kurdské menšiny a pronásledovatel zástupcem tureckého režimu.

12. Pochybení žalobkyně vnímá také v obsahu podkladů shromážděných žalovaným, neboť si neobstaral ve vztahu k tvrzeným problémům žádné relevantní podklady a vycházel převážně z materiálů vytvořených tuzemskými a zahraničními ministerstvy. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2021, č. j. 51 Az 4/2021-61 žalobkyně namítá, že zprávy o zemi původu musí pocházet také od neziskových organizací.
13. V rozporu s § 52 správního řádu jednal také žalovaný, když neprovedl důkaz potřebný ke zjištění stavu věci, a to překlad videa, které žalobkyně předložila. Žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti ve smyslu § 2 odst. 2 správního řádu neprovedením překladu tohoto důkazu s konstatováním, že je nekvalitní. Dále žalovaný odmítl vyhodnotit předložené fotografie, neboť z nich dle názoru žalovaného nebylo jasné, kdy byly pořízeny. Žalovaný se nepokusil identifikovat místo pořízení a žalobkyni neumožnil se k otázce místa pořízení vyjádřit. Žalobkyně odkazuje na rozsudky ze dne 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006-47 a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63. Žalovaný tak nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a nevypořádal se s předloženými důkazy ve smyslu § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
14. Žalovaný dále nezjistil dostatek informací o možnosti vnitřního přesídlení v rámci Turecka ve vztahu ke speciální zranitelné skupině osob, jako jsou osamělé matky s dětmi. Žalovaný odkazuje na možnost usídlit se v Istanbulu či v jiném městě, přičemž vycházel ze situace, kdy žalobkyně byla bezdětná a možnost vnitřního přesídlení je třeba hodnotit vzhledem k nové situaci žalobkyně. Žalovaný si měl opatřit informaci o postoji turecké společnosti k osamělým matkám a posoudit právní a faktickou možnost přesídlení a aspekty, jež vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. Azs 40/2009-74 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 32 Az 8/2016-45 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149, rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).
15. Žalobkyně uvedla, že problémy, kterým byla v zemi původu vystavena, dosahují intenzity pronásledování a vážné újmy, přičemž požadavky na unesení důkazního břemena byly splněny. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Doplnění žaloby

16. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nezletilý žalobce je občanem Turecké republiky. Žalovaný sice uvádí, že tvrzení ohledně nenabytí státního občanství nekoresponduje s tureckým zákonem č. 5901, tento zákon však není součástí podkladů

pro rozhodnutí, proto je závěr ohledně stanovení občanství nezletilého žalobce nepřezkoumatelný.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek a žádá soud, aby doplnění žaloby zvážil jako nepřípustné podání s ohledem na zákonnou lhůtu pro podání žaloby. K otázce státního občanství nezletilého žalobce a námitce, že dítě nemá turecké státní občanství, žalovaný podotýká, že zmíněný turecký zákon je obsahem spisového materiálu (str. 49 spisu), přičemž žalobkyně s ním byla seznámena, a to také stvrdila svým podpisem (str. 53-54 spisu). Otázka občanství nezletilého syna je důležitá pro posouzení dalšího postupu v azylovém řízení a nelze akceptovat tvrzení žalobkyně, že je její dítě bez státní příslušnosti (vyplývá to nejen ze zmiňovaného tureckého zákona, ale také z podkladu Turecko – informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2019). Shodně byla žalobkyně seznámena s poučením dle dublinského nařízení. Žalobkyně podpisem stvrdila, dne 13. 10 2021 a 10. 5. 2021 spolu s předvoláním k poskytnutí údajů k žádosti, že převzala poučení žadatele o mezinárodní ochranu, jehož součástí je rovněž poučení o informacích o dublinském nařízení (Dublin III).
18. Žalovaný má za to, že shromáždil dostatečné podklady pro zjištění stavu věci a posoudil důvodnost žádostí žalobců dostatečně, přičemž materiál doložený žalobkyní nepominul, když z odůvodnění je jeho stanovisko k němu zřejmé. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, všechny možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany v případě žalobců absentují.
19. Žalobkyně uvedla, že se obává jednání soukromých osob. Uvedla, že se ve věci sporu s uvedeným mužem soudila a obracela na policii. Měla tedy možnost obrátit se na policii, dokonce jsou tito útočníci vyšetřováni. Rodina žalobkyně žije v dané oblasti v současné době a přestěhovala se do jiného domu ve stejném městě. Žalovaný má za to, že důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nejsou dány.
20. Žalovaný má za to, že ve svém rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a shromáždil potřebné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně sama uvedla, že se obává pronásledování ze strany soukromých osob a má možnost domáhat se vnitrostátní ochrany, přičemž i z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že tamní policie v dané věci není nečinná. Žalobkyně ve sporné oblasti nadto ani nebydlela.
21. Ustanovení § 13 zákona o azylu aplikovat nelze z důvodu nesplnění podmínky udělení azylu rodinnému příslušníkovi podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.
22. Žalovaný rovněž nezjistil okolnosti, pro které by bylo nutné udělit humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, přičemž zásada nejlepšího zájmu dítěte touto mimořádnou okolností v případě žalobkyně není.
23. K doplňkové ochraně dle § 14a a 14b zákona o azylu žalovaný sděluje, že žalobkyně před opuštěním vlasti nebydlela v oblasti, kde se nacházela nemovitá věc, která byla předmětem sporu. Přesto žalovaný odkázal na možnost využít vnitřní ochrany a přihlédl ke kurdské národnosti žalobkyně. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalovaný neshledal.

V. Replika žalobkyně

24. Žalobkyně uvádí, že doplnění žaloby bylo zasláno spolu s žalobou, tudíž se jedná o žalobní bod uplatněný ve lhůtě pro podání žaloby. K otázce státní příslušnosti nezletilého dodává, že podle tureckého zákona se státní občanství nenabývá pouhým narozením, ale rozhodnutím kompetentního orgánu dle volného předkladu čl. 9 zákona o tureckém státním občanství.
25. Dále žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že jí nebezpečí vážné újmy nehrozí a má za to, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť z rozhodnutí plyne závěr žalovaného o tom, že žalobkyni nehrozí skutečně nic, ovšem pokud žalovaný hodnotil možnost využití vnitřní ochrany, znamená to, že žalovaný seznal, že žalobkyni nebezpečí přece jen hrozí. Žalobkyně zmiňuje porušení zásady nejlepšího zájmu dítěte a právo na rodinný život.
26. Žalobkyně dne 18. 1. 2022 zaslala doplňující vyjádření k námitce týkající se splnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Ve vyjádření uvádí, že její manžel a otec nezletilého žalobce v současné době s uděleným azylem v Dánsku má rovněž pobytové oprávnění v ČR a byla mu vydána zaměstnanecká karta dle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“).

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami rozhodl následovně.
28. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 19. 10. 2020 byl s žalobkyní proveden pohovor za účelem zjištění stavu věci. Z protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že ve vlasti má rodinné příslušníky ve vesnici jménem S. Žalobkyně vysvětlila, že důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu pramení ze sporu s jistou osobou – panem M. K. G. jež je dle vyjádření žalobkyně významným politikem. Tento muž vlastnil pozemek, na kterém měla rodina žalobkyně postavený dům. Rodina si zažádala o vykoupení předmětného pozemku, ale zmíněného muže tento akt pobouřil a následně násilně vtrhl do jejich domu s úmyslem rodinu vystěhovat. Žalobkyně k tomu sdělila, že tento spor provázely „násilnosti a třenice“. Rodina v důsledku vpádu útočníků musela přechkat na sousedním pozemku ve stanu, zatímco policie u případu zasahovala. Rodina případ řešila u soudu, avšak po nějaké době otec ustoupil a dohodl se se zmíněným mužem, že mu dům rodiny prodá. Žalobkyně tvrdí, že spory trvají i nadále. Poté podala trestní oznámení na pana M. K. G. z důvodu vyhrožování, přičemž tvrdí, že trestní řízení bylo zastaveno pro nedostatek důkazů, přestože disponuje dostatečným důkazem, jímž je video, na kterém je natočena hádka s mužem, který žalobkyni vyhrožuje. Trestní oznámení podala žalobkyně jako druhá nejstarší v rodině místo otce, který byl již ze sporu vyčerpaný. Jakmile muž zjistil, že je na něho podáno trestní oznámení, přiměl otce, aby žalobkyni přesvědčil stížnost stáhnout. Žalobkyně uvedla, že muži jde primárně o majetky v okolí vesnice. Žalobkyně sdělila, že její otec je stavař – developer, který také v tamní vesnici skupuje pozemky a jednou, když byla se svým otcem podívat se na pozemky, náhle je přepadli muži, vytáhli žalobkyni a otce ven a začali je bít. Žalobkyně se bránila, ale ji mlátili také, a když na svém telefonu v aplikaci vyslala policii signál „žena v ohrožení“,

policie dorazila, až když muži odjeli. Na policejní stanici se pak dle žalobkyně chovali policisté nevrle, a dokonce ji osočili, že si sama vymýšlí. Poté se žalovaný doptával na život žalobkyně v Istanbulu, k čemuž žalobkyně uvedla, že tam žije 7 let. V Istanbulu studovala, pracovala a nakonec se tam rozhodla žít. Do S. žalobkyně jela navštívit svoji rodinu v listopadu 2019. Žalobkyně s úmyslem odcestovat do Dánska za manželem chtěla zažádat o vízum, avšak konzuláty byly zavřené kvůli pandemii. Když žila žalobkyně v Istanbulu, chodily jí po telefonu výhrůžky od zmíněného muže, proto se rozhodla jet za mužem do Dánska. Žalobkyně sdělila, že má strach, aby se telefonické výhrůžky nepřeměnily v činy. Naposledy jí telefonicky vyhrožovali přibližně týden předtím, než odjela z Istanbulu a poté, co si změnila SIM kartu, už jí žádné výhrůžky nechodí. Žalobkyně uvedla, že jediné místo, které přijímá žádosti o vízum, je dánská ambasáda v Istanbulu, přičemž žalobkyně z důvodu že jí určený termín nevyhovoval, vízum nevyřídila. K současné situaci rodiny, která žije doposud v S. žalobkyně uvedla, že se rodina přestěhovala do jiného domu, který otec koupil a nechal do něj nainstalovat neprůstřelná skla a zabezpečil jej silnými zdmi. Rodina žije dále, chodí do práce, přestože bratr a otec to nemají jednoduché, neboť jim stále vyhrožují po telefonu a útočí na ně. Žalobkyně vyjádřila úmysl provést důkaz – video zachycující hádky s oním mužem a dokumenty z tamního soudního řízení.

29. Dne 19. 4. 2021 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany pro svého syna. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že syn je bez státní příslušnosti a důvody pro podání této žádosti jsou totožné s těmi, které žalobkyně uváděla ve své žádosti. Následně byl žalovaným proveden pohovor s žalobkyní jako se zákonnou zástupkyní dítěte. Na dotaz žalovaného, jaké má dítě občanství, žalobkyně uvedla, že nemá žádné, neboť pro něj nechce vyřizovat turecké občanství. Manžel se pokouší pro dítě získat syrské občanství. Kvůli nebezpečné situaci v Sýrii byl v Dánsku manžel žalobkyně udělen azyl. Dále uvedla, že situace rodiny v S. je stále stejná, pouze se turecké policii podařilo zjistit některé z lidí, kteří na otce zaútočili. Nyní v té věci probíhá trestní řízení a jistí lidé jsou vyšetřováni. Žalobkyně dále uvedla, že pokud by se se svým synem vrátila do Turecka, musela by po krátkém čase odtud opět odjet. Lidé, se kterými měla problémy, jsou tam stále a vzpomíná, že tenkrát, když došlo k násilnému vtrhnutí útočníků do jejich domu, velící kapitán na policii jí řekl, že se má raději odstěhovat. Žalobkyně uvedla, že pozemky, které jsou základem sporu, byly vždy ve vlastnictví státu a rodina je obhospodařovala. V České republice má žalobkyně bratra manžela.
30. Předně k otázce státní příslušnosti syna žalobkyně krajský soud sděluje, že podle tureckého zákona č 5901 platí, že dítě narozené turecké občance má turecké občanství, přestože se narodí na území jiného státu. Tento závěr učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí a krajský soud se s ním plně ztotožňuje. Tato skutečnost vyplývá rovněž ze zprávy Turecko – informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2019, jež je spolu s tureckým zákonem součástí správního spisu. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni v tvrzení, že syn žádné státní občanství nemá, protože jeho matka volbu prozatím neučinila.
31. Krajský soud dále v rámci žalobních bodů uplatněných žalobkyní přezkoumal napadené rozhodnutí zhodnocením splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Primárně vycházel z ustanovení § 28 zákona o azylu, ze kterého plyne, že mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany a pokud

příslušný správní orgán shledá při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Nejprve krajský soud posuzoval, zda je správný závěr žalovaného o tom, že podmínky pro udělení azylu dle § 12, 13 a 14 žalobkyně nesplnila.

a) *Namítaná nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení § 12 písm. b) zákona o azylu*

32. První žalobní námitka spočívá v přesvědčení žalobkyně, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině – rodině.
33. Dle § 12 zákona o azylu v platném znění se „cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
34. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, „Pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a mohl-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
35. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že cizinci, který má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, bude udělen azyl. Zároveň však pro splnění podmínky pro udělení azylu platí, že v případě pronásledování ze strany soukromých osob, musí být prokázána neschopnost či neochota státu zajistit před pronásledováním nebo vážnou újmu cizinci ochranu. Pokud je rovněž možné odcestovat do jiné části státu, kde cizinec nemá odůvodněný strach z pronásledování nebo má přístup k účinné ochraně, má tato možnost přednost před udělením azylu mezinárodní cestou.
36. Žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení, v čem spočívá ono pronásledování ze strany soukromé osoby, které pramení ze sporů o pozemek s jejím otcem. Otec a

žalobkyně byli terčem vyhrůžek této soukromé osoby a násilného vpádu do jejich domu. Žalobkyně se obává, že v případě návratu do vlasti by mohla tomuto pronásledování ve formě násilných útoků čelit. Po útocích se žalobkyně s otcem obrátili na soud, poté si to rozmysleli a dům se nakonec rozhodli prodat. Přesto se pak odehrál útok na ni a jejího otce, k němuž zavolali policii. Následně podané trestní obvinění na soukromou osobu žalobkyně stáhla, avšak výhrůžky jí poté chodily po telefonu. Pokud má žalobkyně za to, že přísluší k určité sociální skupině – rodině, v důsledku čehož má žalobkyně potíže s výhrůžkami zmíněného muže, musí krajský soud konstatovat, že odůvodněný strach z důvodu příslušnosti k sociální skupině neshledal. Definici sociální skupiny zákon nevymezuje, proto krajský soud cituje závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60: *„Určitá sociální skupina“ ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.*“, dále krajský soud cituje další část stejného rozsudku: *„Lze však vyjít z praxe soudních rozhodnutí, která se vyčlenila do dvou přístupů, jeden představuje tzv. chráněnou charakteristiku, druhý pak přístup sociální percepce. Prvý klade důraz na nezměnitelnou charakteristiku pro člověka natolik zásadní, že by se jí neměl být nucen vzdát, totiž vrozená (např. pohlaví, etnická příslušnost) nebo nezměnitelná z jiných důvodů (např. historických, povolání, stav). Takto byly generovány např. sociální skupina rodiny, žen, homosexuálů.“* Nicméně, krajský soud má za to, že se v případě žalobkyně nejedná o pronásledování a odůvodněný strach dle zákona o azylu, u kterého by byla splněna všechna kritéria pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

37. Těmito kritérii se rozumí dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119): 1) žadatel o azyl se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.
38. Podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany je pronásledováním jednání, které je *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a)“*.

39. Vzhledem k tomu, že původce pronásledování v případě žalobkyně je soukromá osoba, cituje krajský soud část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze kterého plyne, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ V případě žalobkyně nelze tvrdit, že by jí byla ochrana ze strany státních orgánů upřena. O tom svědčí několik skutečností, které v řízení o azylu vyšly najevo. Předně se jedná o uklidnění situace policií po vpádu násilných útočníků do domu otce žalobkyně poté, co se muž, kterému patřil pozemek pod domem, dozvěděl, že chce otec žalobkyně pozemek odkoupit. Probíhalo soudní řízení, ovšem nakonec se otec žalobkyně domluvil na prodeji jeho domu se zmíněným mužem, který dům odkoupil. Policie šetřila případ žalobkyně a jejího otce rovněž v době, kdy je útočníci vytáhli z auta a napadli. Žalobkyně policii zavolala přes signál v aplikaci a řešila případ na policejní stanici. Žalobkyně uvádí, že pro nedostatek důkazů nebyli pachatelé potrestáni, ovšem v současné době je dle vyjádření žalobkyně vedeno policejní vyšetřování a soudní řízení proti těmto útočníkům, neboť vyvstaly na povrch další důkazy. Nelze tedy v žádném případě tvrdit, že je policie v případě žalobkyně nečinná či činná jen zdánlivě. Je třeba také vzít v potaz, že trestní oznámení bylo žalobkyní staženo a z takové skutečnosti jistě nelze usuzovat neochotu státních orgánů pomoc poskytnout. Žalovaný se s touto skutečností ve svém rozhodnutí vypořádal. Krajský soud má tedy za to, že v daném případě nejde o pronásledování ve smyslu výše uvedených ustanovení zákona o azylu, neboť přestože jde v některých případech označit za takového pronásledovatele i soukromou osobu, je ovšem potom nutné, aby policie a státní orgány v zemi původu byly při poskytování ochrany nečinnými či trpěly trestní jednání soukromých osob, či jej dokonce podporovaly. Nic takového z azylového příběhu vypovězeného žalobkyní nevyplývá a nelze tedy rovněž tvrdit, že by policie případ nešetřila z důvodu etnické příslušnosti žalobkyně ke kurdské menšině. Žalovaný tak správně vyhodnotil nesplnění zákonných podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
40. Dalším faktorem je intenzita potíží, jež vyžaduje jistou míru závažnosti vzhledem k definici pronásledování dle čl. 9 výše zmíněné směrnice 2011/95/EU. Přestože žalobkyně uvedla, že dostává telefonické výhrůžky, neboť podala trestní oznámení na zmíněnou osobu, z jejích výpovědí plyne, že tyto ustaly poté, co si změnila SIM kartu a měsíc před odjezdem ji nikdo neobtěžoval. Je evidentní, že se zmíněnými útoky, vyvěrajícími z popsání sporu, se žalobkyně potýká, pouze pokud přijede do rodné obce navštívit rodinu. Žalobkyně žije v Istanbulu a z ničeho nevyplývá, že by jí na opačné straně země hrozilo pronásledování, neboť studuje a pracuje v Istanbulu již 7 let a k žádným útokům nedocházelo. Žalobkyně uvedla, že její otec a rodina, co žije v **Sivereku** je dobře finančně zajištěna a přestěhována v domě, který je vybaven neprůstřelnými okny a zdmi proti možným útokům, přičemž členové rodiny chodí běžně do práce. V původním domě, který byl předmětem sporu, již tedy rodina žalobkyně nebydlí. Krajský soud má za to, že jde o majetkové a obchodní vztahy otce žalobkyně. Krajský soud není přesvědčen o existenci odůvodněného strachu, pro který je třeba udělit žalobkyni mezinárodní ochranu z důvodů konfliktů její rodiny s vlivným mužem ve vesnici. Skutečnost, že její rodina žije a pracuje ve vesnici a o

mezinárodní ochranu společně s žalobkyní neusilují, indikuje, že intenzita potíží u žalobkyně, která žije v Istanbulu a není v centru dění sporu, nelze řešit cestou mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Výše uvedené žalovaný reflektoval v napadeném rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž také vycházel ze zpráv, jež jsou součástí spisu a podávají dostatečný obraz o situaci v Turecku vzhledem k tvrzení žalobkyně. Krajský soud připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, azyl není institut, který by poskytoval ochranu před veškerým bezprávím v jiných zemích, důvody pro udělení azylu jsou přesně a poměrně úzce vymezeny.

b) Namítaná nezákonnost spočívající v nesprávné aplikaci § 13 zákona o azylu

41. Žalobkyně namítá, že konformně s unijní úpravou je třeba mít za to, že pokud je manžel žalobkyně azylantem v Dánsku, má v ČR žalobkyně nárok na azyl dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Dle § 13 zákona o azylu je azyl za účelem sloučení rodiny přiznáván nad rámec požadavků unijního a mezinárodního práva, které sice respektují rodinný život, ale nedávají členským státům povinnost udělit azyl z důvodu sloučení rodiny. Ustanovení § 13 zákona o azylu je tedy příznivější úpravou národního práva, které nad rámec požadavků komunitárního práva umožňuje žadatelům o azyl jej přiznat, pokud má žadatel rodinného příslušníka, kterému byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Jak je poznamenáno v komentáři VOTOČKOVÁ, V; CHMELÍČKOVÁ, N. Zákon o azylu (č. 325/1999 Sb.). Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, ČR, 2017 k ustanovení § 13: „*Na unijní úrovni je sloučení rodiny s azylantem regulováno směrnici o sloučení rodiny 2003/86/ES, ta však předpokládá udělení pobytového oprávnění při splnění určitých podmínek, jde tedy o režim zákona o pobytu cizinců.*“ Dokonce i žalobkyní zmiňovaný čl. 21 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (*pozn. soudu:* tato směrnice byla zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany), rovněž neuděluje členským státům povinnost poskytnout azyl žadateli, jehož rodinný příslušník má udělený azyl v daném státě. Tím spíše nemůže ze směrnice vyplývat povinnost udělit azyl žadateli, jehož rodinný příslušník má udělený azyl v jiném členském státě, než ve kterém žádá jeho rodinný příslušník. Čl. 21 zmíněné směrnice „pouze“ zavazuje členské státy, aby zajistily, že rodinný příslušník azylanta bude mít výhody přiznané v člácích 24 až 34, přesto, že sám nesplňuje důvody pro udělení azylu. Tyto výhody nespočívají v samotném udělení statusu azylanta, ale jejich přiznání po splnění určitých podmínek zajišťuje zákon o pobytu cizinců. Podle definice rodinného příslušníka pro účely interpretace kvalifikační směrnice obsažené v čl. 2 písm. h) jsou jimi členové rodiny osoby požívající mezinárodní ochrany, kteří se zdržují v souvislosti se žádostí o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě. Proto není v rozporu s unijním právem, pokud žalovaný neshledal naplnění podmínek podle § 13 zákona o azylu, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem osoby, které byl v ČR udělen azyl podle § 12 nebo 14 zákona o

azyly. Tato podmínka není rovněž naplněna ani za situace, kdy má manžel žalobkyně oprávnění k pobytu v ČR. Žalovaný tedy správně usoudil, že podmínky v § 13 zákona o azylu nebyly naplněny, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem osoby, která má udělený azyl v ČR dle § 12 nebo 14 zákona o azylu.

42. Na okraj krajský soud dodává, že žalobkyně rovněž v žalobě namítá porušení § 14 zákona o azylu, nicméně neudává konkrétní vyjádření, z jakého důvodu má za to, že žalovaný aplikoval ustanovení § 14 nesprávně. Proto krajský soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného a s jeho závěry o nesplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu se plně ztotožňuje.

c) *Posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu*

43. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
44. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za „*vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
45. Krajský soud se dále v duchu druhé žalobní námitky žalobkyně zabýval tím, zda není splněn důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z důvodů taxativně uvedených v tomto ustanovení se udělí žadateli o azyl doplňková ochrana, pokud by vycestování bylo neúnosné či jinak nežádoucí. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona o azylu. Žalobkyní popisované problémy v zemi původu nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy, neboť žalobkyně nejen že v případě obtíží se soukromými osobami a jejich trestním jednáním má možnost využít legální prostředky ochrany v zemi původu, ale intenzita těchto obtíží ustala jejím přestěhováním do Istanbulu, kde jí intenzivní vážná újma již nehrozí. Krajský soud tak nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný správně zhodnotil možnost využití prostředků ochrany u státních orgánů a možnost vnitřního přesídlení, a to vše učinil na základě logické a dostatečně důkazy podložené úvahy. Institut vnitřní ochrany je přitom vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011-70). Nejenže má tedy žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány, ale také se odůvodněná obava z pronásledování vyřeší vnitřním přesídlením, což ostatně žalobkyně sama učinila. Krajský soud dodává, že posuzováním podmínky vnitřního přesídlení žalovaný implicitně neshledal, že žalobkyně čelí pronásledování či jí hrozí vážná újma, jak žalobkyně v replice tvrdí. Posuzování splnění všech podmínek, které musí být splněny kumulativně, je běžnou praxí. S otázkou vnitřního přesídlení se žalovaný v souladu s § 2 odst. 7 zákona o azylu

dostatečně zabýval, přestože bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně má k dispozici účinné legální prostředky, se kterými se může obrátit na státní orgány o pomoc.

46. Ačkoliv je smyslem doplňkové ochrany poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že problémy vyvstanou, jakmile navštíví svoji rodinu na vesnici. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Žalobkyně dokonce bezprávně nečelí, když má možnost obrátit se na státní orgány a k intenzitě těchto potíží, jež nedosahuje požadované závažnosti, se již krajský soud vyjádřil v předchozích bodech. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).

d) Ostatní námitky

47. Dalším dílčím námitkám krajský soud také nepřisvědčil. Co se týče námitky prosazující zásadu nejlepšího zájmu dítěte, v daném případě by vycestování neznamenalo porušení této zásady, neboť její výklad nemůže být absolutní. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57 o této zásadě dovodil, že: *„jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3 citované Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a států, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy“*. Ačkoliv je nejlepší zájem dítěte důležitým kritériem při rozhodování orgánů veřejné moci, nelze této zásadě přiznávat absolutní přednost zájmů dětí ve všech ohledech. Úkolem správních orgánů je vždy zvážit zájem dítěte a zkoumat, zda by mu nemohla vzniknout závažná újma (např. při ohrožení života, zdraví). Muselo by se jednat o mimořádnou situaci, aby pouhé vycestování způsobilo žalobkyni závažnou újmu porušením mezinárodních závazků ČR. Taková situace však nenastala. Nelze v žádném případě dovodit povinnost státu udělit mezinárodní ochranu každému dítěti, které o ni požádá, když současně nejsou splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 2018 č. j. 6 Azs 67/2018-29).
48. Krajský soud má rovněž za to, že v rozporu s § 52 správního řádu také žalovaný nejednal, neboť se k důkazu předloženému žalobkyní v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil, když uvedl, že skutkový stav je dostatečně objasněný, tudíž neprovedením překladu videa nezatížil své rozhodnutí nezákonností.
49. Žalobkyně dále namítá, že vycestováním by byla porušena zásada non-refoulement. Krajský soud dodává, že i přesto, že tato zásada pramení z mezinárodních závazků ČR, je implicitně promítnuta do ustanovení doplňkové ochrany v zákoně o azylu, kdy zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou mnohem širěji pojaty, než důvody podle čl. 33 Ženevské úmluvy. Těmito důvody, ať již v širším či užším smyslu, se žalovaný věnoval dostatečně při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Krajský soud dále k zásadě non-refoulement dodává, že tato se

nevztahuje na každého žadatele o azyl, ale pouze na uprchlíka, který je dle úmluvy osoba, která se dle čl. 1 písm. a odst. 2 této úmluvy: „*nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 –56).

VII. Závěr a náklady řízení

50. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. ledna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.